

Proloog

Het is 15 augustus 1997, vlak na zes uur 's avonds, als een tienermeisje vanaf de strandopgang het duin inloopt. De zon schijnt fel en er is geen zuchtje wind. Zelfs de ferventste zoonanbidders zijn de hitte ontvlucht. Alleen aan de vloedlijn zijn nog enkele ouders met kinderen die de tropische hitte weten te trotseren en verder bouwen aan hun zandkastelen.

Het meisje loopt wat gedesoriënteerd over het duinpad. Ze is niet goed thuis in het gebied dat bekend staat als de Groene Duinen en voor onbevoegden eigenlijk verboden is. Maar ze had geen keus. Haar fiets is gestolen. Ze vergat het vehikel op slot te zetten en ziet zich nu genoodzaakt om lopend terug naar de camping te gaan. Een wandeling die haar over het fietspad minstens een uur zou kosten, maar over het duinpad slechts twintig minuten vergt, mits je bekend bent met het pad dat meerdere zijwegen kent en waarvan er slechts één naar de camping leidt. Een poosje geleden liep ze over het pad met de opa van haar vriendin, maar ze herinnert zich niet goed welke zijweg ze toen zijn ingeslagen. Alles lijkt hier op elkaar. Ze loopt de zijweg in waarvan ze hoopt dat die de juiste is. Ze heeft het warm en de banden van haar rugtas schuren hinderlijk over haar blote schouders. Na een minuut of vijf over het gekozen pad te hebben gelopen, steken bij haar de twijfels de kop op. Ze is niet

gauw uit het veld te slaan, maar nu wordt ze toch wat paniekerig. Het is niet alleen de angst de weg kwijt te raken, maar ook de angst de duinopzichter tegen het lijf te lopen en een uitbrander van hem te krijgen. Ze kent hem en weet hoe streng hij is. Na nog eens vijftig meter lopen, besluit ze een duintop te beklimmen in de hoop van daaruit iets herkenbaars te kunnen zien. Ze heeft moeite met de klimpartij. De helling is steil en het helmgras snijdt venijnig langs haar benen. Ze slaakt dan ook een zucht als ze de top heeft bereikt, maar het gewenste oriëntatiepunt is nog niet te zien. In plaats daarvan kijkt ze tegen een massief stuk gesteente aan dat uit het niets uit de grond lijkt te verrijzen. Een bunker, begrijpt ze. De opa van haar vriendin had daar wel eens iets over verteld: Bunkers uit de Tweede Wereldoorlog die de Duitsers hebben gebouwd en waarvan er nog enkele zijn overgebleven.

Het meisje staart een poosje naar het afzichtelijke bouwwerk, dat ooit als vesting dienstdeed, maar nu verlaten en nutteloos staat te zijn. Ze wil zich weer omdraaien maar meent vanuit de zijkant van de bunker een geluid te horen. Het is een geluid dat ze niet kan thuisbrengen. Gedreven door nieuwsgierigheid loopt ze naar de naastgelegen berg die minder hoog is en waar geen helmgras groeit. Hijgend van de toch weer zware klim staart ze geschrokken naar de plek waarvandaan het geluid moet zijn gekomen. Ze kent de mensen die daar voor een nis van de bunker liggen, maar nog niet eerder

zag ze hen bloot. Dit had ze niet mogen zien, dringt tot haar ontsteltenis tot haar door. Ze blijft een tiental seconden als bevroren staan, maar ziet de man dan ineens met een woest gebaar overeind komen. Hij neemt niet de moeite zich te kleden, maar komt met grote passen op haar afstormen.

Het tienermeisje vlucht met loden benen van de berg af, maar is geen partij voor de grote man die haar binnen een minuut al heeft ingehaald en tegen de grond werkt. Weerloos staart ze naar het voor haar zo vertrouwde gezicht. Ze zag zijn ogen nog nooit van zo dichtbij; ogen die een mix van spijt en vastberadenheid uitdrukken. Vooral dat laatste boezemt haar angst in. Hoe vertrouwd hij haar ook is, op compassie hoeft ze waarschijnlijk niet te rekenen. Ze wil hem vragen haar te laten gaan, hem zeggen dat ze niets zal vertellen over wat ze heeft gezien. Maar alsof hij de vraag al aan zag komen, schudt hij zijn hoofd. ‘Het spijt me Betty,’ zegt hij zacht. ‘Het moet. Ik kan niet anders. Ik kan echt niet anders...’